

žrelce, da morejo čebele ven in noter le skozi cevko. Ropnice dohajajo veči del le od strani ter se boje tesnega vhoda, od znotraj pa tudi slabe čebele lahko za-
branijo vhod. Slab mu panju je posebno lahko pomagati, če se močnemu vzame nekaj satovja, kaka dva dni kam postavi, da se čutijo osirotele brez matice ter potem doda slabotnemu. Pri medu se razne čebele najprej sprijaznijo. Če se združeno prebivalstvo postavi za kak dan na temoten kraj, je še bolj prav.

Meseca marcija nastane največkrat lakota, torej je slabe čebele treba krmiti. Tudi je dobro postaviti koritce z vodo pred čebeljak; po vodi naj plavajo kake deščice, da čebele ne potonejo. Vodo je treba večkrat menjati. Če imajo malo cvetličnega medu za zalego in ni v okolici vrbovja (vrb, topolov, jelš, lesk itd.), treba jim je posipati moke. Dene se namreč ržene moke, še boljša pa je kostanjeva, v kak prazen sad, ki se kam blizu pred čebeljak postavi, da ga čebele lahko najdejo, kadar jim je treba. Malokdo misli, koliko to čelam pomaga in zalego pospešuje.

Jêsen in njegova korist.

Mnogo imamo prostorov, ki nikomur nič ne hasnijo, da bi jih pa zasadili s kakim sadnim drevjem ali s kako drugo kmetijsko rastlino, pa tudi ne kaže iz enega ali drugega vzroka. Take prostore je zelo koristno zasaditi z gozdnim drevjem. Tako drevje dela okolico ne le prijazno, ampak izboljšuje tudi podnebje, varuje zemljo, da je ne odplavlja voda ter s svojim lesom tudi obilo koristi, kar je sosebno sedaj važno, ko je lesa vedno manj in manj. Izmed gozdnega drevja, ki rado raste, ni izbirčno za tla ter uspeva tudi posamezno brez obrambe, ki jo ima drevje v gozdih, je jêsen. Jêsen uspeva ob vodi, pa tudi ob suhih cestah, sploh povsod. Ker je les njegov zelo raben, kupujejo ga radi in tudi dobro plačujejo. Po nekaterih krajih so stare jêsene, katerih lepi les je posebno priljubljen, uže skoraj popolnoma posekali. Jêsen štejemo med najrastnejše drevje, in najljubše mu je celo, če raste na samem, ali pomešan z drugimi vrstami. Njegov beli in žilavi les je glede kurjave skoraj enak bukovemu, kurjo pa redkokedaj ž njim, ker drugače bolje rabi. Iz njega delajo vozove, lestve, roče, obroče, vesla, telovadno orodje, sani, niške, pohištvo in srtoje. Lubad je za ustroj, in listje izvrstno krmilo živini. Ker jêsen zelo hitro in lepo ravno raste, raben je vže v dobi, ko druge vrste drevje nima še nobene vrednosti. Zaradi tega priporočamo prav zelo našim gospodarjem, naj primerne prostore, koder ne kaže saditi koristnejšega drevja, zasade z jêseni.

Kaj storiti z drevjem, katero je sneg poškodoval.

Sneg, ki ga je letos sem ter tja na debelo padlo, poškodoval je, kakor nam gospodarji tožijo, veliko drevja.

Kaj storiti, da se škoda kolikor mogoče zmanjša?

1.) Na drevesih, na katerih so večje ali manjše veje popolnoma odtrgane, morajo se rane s kakim ostrim orodjem dobro ogladiti in s smolo ali z drevesnim voskom tako dobro zmazati, da zrak ne more do rane, in potem še dobro ovezati. Take veje pa, katere so sicer od debla odtrgane, vendar se jih še velik del drži debla, morajo se prav varčno spet k deblu tako privezati, kakor so bile prej, in rana se mora tako obvezati, kakor pri cepljenji.

2.) Ona drevesa pa, na katerih je več vejic samo poškodovanih in ne od debla odtrganih, morajo se lepo obrezati, kakor se to večkrat zgodi, kadar hočemo kako drevo omladiti.

3.) Če se prav dobro napravi to, kar smo zdaj omenili, in če se ravno mnogo vejic in celo vrh odreže, vendar se še mnogokrat zgodi, če je namreč deblo nepoškodovano, da drevo spet lepo krono in lep vrh dobi in kasneje gospodarju mnogo koristi.

4.) Dobro je znano, da so celó velika drevesa, katera so bila s korenino izdrta, ali celo do zemlje pripognena, prav lepo rasla in rodila, če so se spet prav varčno vzdignila in dobro uravnala. In zatorej tudi priporočamo, naj naši gospodarji tudi to poskusijo, predno posekajo drevesa celo za drva. Ker se vendar izkoreninjena drevesa v zmrzli zemlji ne morejo lahko okopati, naj se s tem delom počaka do tedaj, kadar bo zemlja spet tala, in do tistega časa naj se korenine dobro pokrijejo s prstjo in slamo, da ne pozebejo in se ne posuše.

Vzgoja paradižnikov v loncih.

Paradižniki se dajo prav izvrstno vzgajati v loncih, in če jih imamo na oknu, so to prav lepe rastline, posebno če so polne plodu, a ob enem so tudi zelo koristne in to tem bolj, ker smo v stanu vzgojiti prav zelo zgodnje paradižnike. Seme vsej prav zgodaj, na pr. vže konci zime v kak zaboj ali lonec, ter presadi potem sadike v posamezne lonce. Če si to vse dovolj zgodaj naredil, imaš sveže paradižnike vže meseca maja. Vseučeliščni vrtnar Schelle vzgojo takole popisuje: Seme sej meseca februarja. Kadar rastlinice naredo prve liste, presadi jih v drug zabojček, in ko so se tukaj dobro ukoreninile, posadi jih posamezne v dovolj velike lonce. Čez nekaj časa jih zopet presadi in sicer v lonce, ki imajo najmanj 15 % premera. Zemlja naj bode dobra, peščena povrtna prst. Ko so korenine prst v teh loncih popolnoma prerasle, presadi jih zopet v druge, ki so bolj široke nego visoki in ki imajo vsaj 25 % premera. Ob tej zadnji presaditvi pa potrgaj vse poganjke razen najmočnejšega srednjega. K rastlini pritakni kake tri do 70 % visoke palice ter vanje pritrdi poganjek in sicer tako, da je konec obrnjen proti tlu. Vse nove vzrasle stranske poganjke, ki seveda kvišku silijo, skrajšaj vsaj 5 do 10 %. S tem, da je konec poganjka obr-